

อย่ามิกได้ทรัพย์สินของผู้อื่น

— หนังสืออพยพ 20:17

มนุษย์แต่ละคนมีสองชีวิต
ชีวิตที่สองตั้งต้นเมื่อบุคคลนั้น
ตระหนักได้ว่าตนมีชีวิตเดียว

— พงจื้อ

ความบ้าคลั่งคือสิ่งวิเศษล้ำ
ใต้อำนาจผู้หยั่งรู้
สัมปชัญญะคือความวิกล
ในคนหมู่่มาก
ซึ่งถูกครอบงำสิ้น
ผู้ยินยอมคือคนดี
หากขัดขึ้นจักเป็นภัย
และมีวายถูกล่ามไว้

— เอมีลี ดิกคินสัน

วันที่หนึ่ง เกียรติร้าน

วันที่สอง วิชา

วันที่สาม โทสะ

วันที่สี่ ตัณหา

วันที่ห้า ตะกณะ

วันที่หก โลก

วันที่เจ็ด โอิหัง

“คำเตือน”

ก่อนอ่านเรื่องราวต่อไปนี้มีสิ่งที่คุณควรจะต้องรู้ไว้ก่อน หัวใจของฉันอยู่ผิดที่ เช่นเดียวกับกระเพาะ ตับ และม้าม เจ้าพวกเครื่องในทั้งหลายไม่อยู่ในจุดที่ควรอยู่ อวัยวะภายในของฉันอยู่ผิดที่ผิดทางไม่เหมือนมนุษย์มนา คนเจ็ดพันล้านคนบนโลกมีหัวใจอยู่ข้างซ้ายกันทั้งนั้น แต่หัวใจฉันกลับอยู่ข้างขวา คุณว่ามันเป็นलगหรือเปล่า

หัวใจของพี่สาวฉันอยู่ในตำแหน่งที่ควรจะเป็น เอลิซาเบทสมบุรด์แบบไปทุกอย่าง ส่วนฉันเป็นเหมือนภาพสะท้อนด้านมืดของแฟลคพี เป็นเพียงเงาของเธอ เธอคือความถูกต้อง ส่วนฉันผิดไปเสียหมด เธอถนัดขวา ส่วนฉันถนัดซ้าย คำว่าซ้ายในภาษาอิตาลีคือ*ซินิสตรา* ซึ่งพ้องกับคำว่าลางร้ายในภาษาอังกฤษ ฉันนี่แหละแฟลคนี่งสายอธรรมตัวจริง ถ้าเบทเป็นนางฟ้าแล้วคุณคิดว่าฉันจะเป็นอะไรล่ะ อย่าเพิ่งตอบนะ...

ที่แปลกคือรูปร่างหน้าตาเราเหมือนกันทุกอย่าง เราเป็นแฝดแท้ แต่ถ้ำลอกผิวเนื้อภายนอกออกเมื่อไหร่รับรองว่าคุณจะต้องอึ้งตะลึง เมื่อเห็นจะจะเลยว้าต๊ับไตไส้พุงของฉันผิดทิศผิดทางขนาดไหน มันไม่ใช่ภาพที่ห้ามองแน่ ๆ เตี่ยจะหาว่าไม่เตือน

บอกให้ก็ได้ว่าเราเป็นแฝดร่วมไข่ เกิดจากไข่ใบเดียวกัน ไข่ใบนั้นเกิดเป็นเบทซึ่งเธอแบ่งตัวเป็นสองส่วน ฉันจึงมีตัวตนขึ้นมาได้ มันเกิดขึ้นตั้งแต่ช่วงแรกที่ไข่เริ่มพัฒนาเป็นตัวอ่อน แม่ตั้งท้องได้ไม่กี่วันตัวอ่อนของฉันก็โผล่พรวดออกมาเหมือนนกในนาฬิกาทึกๆ เบทก็เลยต้องยอมแบ่งปันที่ทางแสนสบายในถุงน้ำคร่ำและรกแม่ให้กับฉัน

มดลูกของแม่คับแคบเอาเรื่อง มันไม่กว้างพอสำหรับเราสองคนพวงสายสะดือด้วยซ้ำ เบทถูกสายสะดือรัดคอจนเข้าชั้นวิกฤติอยู่พักใหญ่ ฉันไม่รู้ด้วยนะ ฉันไม่ได้เป็นคนทำซะหน่อย

นักวิทยาศาสตร์คิดว่าแฝดร่วมไข่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นแบบสุ่ม เราเป็นสิ่งที่ลึกลับที่ยังหาสาเหตุไม่ได้ และไม่มีใครรู้ว่าเกิดจากอะไร บ้างก็บอกว่าเป็น

เพราะโชคชะตา ความประจวบเหมาะ หรือเป็นเหตุบังเอิญ แต่ธรรมชาติ
ไม่สร้างอะไรขึ้นมาส่งเดชแน่ พระเจ้าไม่ทอดูถูกแต่กำหนดชีวิตคนหรอก
ฉันมั่นใจว่าฉันเกิดมาเพื่ออะไรสักอย่าง แค่ออนี้ยังไม่รู้ ชีวิตคนเรามี
วันสำคัญแท้จริงอยู่สองวัน นั่นคือวันที่เราลืมตาดูโลก และวันที่เรากลับพบ
ว่าเราเกิดมาทำไม

SAMPLE

วันที่หนึ่ง
เกียจคร้าน

“เรื่องของเรื่องคือฉันเป็นพวกช่างแหม่งกับทุกอย่าง”

@AlvinaKnightly69

1

วันจันทร์ที่ 24 สิงหาคม 2015 08:00

อาร์คเวย์ ลอนดอน

จาก : เอลิซาเบท การ์โซ

ElizabethKnightlyCaruso@gmail.com

ถึง : อัลวินา ไนท์ลี

AlvinaKnightly69@hotmail.com

วันที่ : 24 สิงหาคม 2015 08:01

เรื่อง : มาเยี่ยม

อัลวีที่รัก

เลิกทำเป็นไม่สนใจฉันเสียทีเถอะ ฉันรู้ว่าเธอได้รับอีเมล
สองฉบับที่ฉันส่งไป เพราะมีโปรแกรมแจ้งเตือนว่าผู้รับเปิด
อ่านอีเมลหรือยัง อย่าแกล้งทำเป็นไม่รู้ ฉันไม่อยากพูดซ้ำซาก
แต่คงต้องขอเชิญเธออีกครั้งให้มาเยี่ยมครอบครัวเราที่บ้าน
ในเมืองเตาร์มีนา รับรองว่าเธอต้องหลงเสน่ห์ที่นี่สุด ๆ บ้าน
หลังนี้เป็นคฤหาสน์โบราณตั้งแต่สมัยศตวรรษที่ 16 โครงสร้าง

ยังเหมือนเดิมทุกอย่าง กลิ่นดอกลีลาวดีหอมฟุ้งไปทั่ว
แดดสว่างสดใสทุกวัน มีสระว่ายน้ำอย่างหรูในบริเวณบ้าน
แกมที่นี้ยังอยู่ใกล้โรงละครกรีกโบราณ ด้านซ้ายเป็นภูเขาไฟ
เอตนา ส่วนด้านขวาก็เห็นทะเลเมดิเตอร์เรเนียนเป็นประกาย
ระยิบระยับ ฉันรู้ว่าเธอบ้างาน แต่ปลื้มตัวมาส์กอาทิตย์
เถอะนะ ฉันอยากให้เธอมาจริง ๆ จนบ้านนี้เธอยังไม่ได้เห็น
หลานตัวเองเลย แอร์นี่กำลังโตวันโตคืน หน้าตาเหมือน
คุณน้ำอัลลิโนเปีย

ฉันจำเป็นต้องเจอเธอจริง ๆ มาเถอะ เราไม่ได้เจอ
หน้ากันมาสองปีแล้ว

อีกอย่างฉันมีเรื่องอยากขอร้องเธอด้วย แต่คุยทางอีเมล
ไม่ได้

เบท X

ป.ล. ฉันรู้ว่าเธอคิดอะไรอยู่ แต่ไม่ต้องห่วงนะ รับรองว่าไม่มี
ปัญหา ต่อให้เธอยังไม่ลืมเรื่องนั้น แต่อัมโบรจกับฉันลืมไป
หมดแล้ว เพราะฉะนั้นเลิกติดต่อแล้วมาเยี่ยมฉันซะดี ๆ

ป.ล. 2 ตอนนี่เธอหนักเท่าไร 60 กิโลเหมือนเดิมหรือเปล่า
ใส่เสื้อไซส์ 10 ไซ้ใหม่ ตั้งแต่คลอดลูกฉันลดน้ำหนักไม่ลงเลย
จะบ้าตาย

นั่งบ้ำเอ๊ย น่ารำคาญชะมัด

“กลิ่นดอกลีลาวดีหอมฟุ้ง” นู่นนี่นั่น “โรงละครกรีกโบราณ” นู่นนี่นั่น
“ทะเลเมดิเตอร์เรเนียนเป็นประกายระยิบระยับ” นู่นนี่นั่น นั่งบ้ำ พุดจา
อย่างกับพิธีกรรายการอะ เพลซ อิน เดอะ ชัน “อัลลิโน ไนท์ลี ตามหา

ที่พิทักษ์ใจริมทะเลแสนงามแถบตะวันออกของซิชิลี” ฉันไม่ดูรายการพรรคนี้
หรอก

ยังใจฉันก็ไม่ไป ที่นั่นฟังดูโบร่ำโบราณน่าเบื่อจะตาย ฉันไม่ไว้ใจ
ภูเขาไฟ แล้วฉันก็ทนอากาศร้อนขนาดนั้นไม่ไหวแน่ ท่าทางจะตัวเหนียว
เหนอะทั้งวัน ผิวบางแบบคนอังกฤษอย่างฉันคงไหม้เกรียมภายในสองวิ
ชาวเพื่อตอย่างกับเอสกิโมขนาดนี้ ถ้าเบทอยู่ตรงนี้เธอจะต้องชั้ตคอฉัน
ขึ้นมาทันทีว่า “อย่าใช้คำว่าเอสกิโมสิ! พวกเขาไม่ชอบให้เรียกแบบนี้
รู้ไหม ถือเป็นารดูถูกกันเลยนะ ต้องใช้คำว่าชาวอินนูอิตถึงจะถูกต้อง”

ฉันกวาดตามองรอบห้องนอนตัวเอง ขวดวอดก้าเปล่า ๆ โปสเตอร์
รูปแขนง เททัม กระดานไม้ก็อกติรูปรดารจากเรื่อง*เฟรนด์*ที่ฉันไม่เคยดู
เสื้อผ้ากองสุมบนพื้น ถ้วยชาเย็นชืดวางเกะกะ สกปรกเลอะเทอะแบบที่
แม่บ้านของเทรซี เอมินคิลปินสาวสุดแสบยังต้องอึ้ง เบทส่งอีเมลล์มาหาฉัน
สามฉบับภายในอาทิตย์เดียว เกิดอะไรขึ้นเนี่ย ชักอยากรู้แล้วสิว่าเธอ
ต้องการอะไรจากฉัน คงต้องตอบอีเมลล์สักหน่อย ไม่งั้นแม่บ้านกวานประสาท
ฉันไม่หยุดแน่

จาก : อัลวินา ไนท์ลี

AlvinaKnightly69@hotmail.com

ถึง : เอลิซาเบท การ์ูโซ

ElizabethKnightlyCaruso@gmail.com

วันที่ : 24 สิงหาคม 2015 08:08

เรื่อง : ตอบกลับ : มาเยี่ยม

เอลิซาเบทที่รัก

ขอบคุณที่เชิญนะจ๊ะ บ้านของเธอฟังดูสวยน่าตะลึงมาก ๆ
เธอกับอัมโบรจและแอร์นี่น้อยไซค์ดีจริง ๆ ที่มีบ้านแสนสวย

ซ่ายังตั้งอยู่ในจุดที่สมบูรณ์แบบอีกต่างหาก เธอจำได้ไหม ว่าตอนเรายังเด็กฉันนี่แหละที่ชอบเล่นน้ำมาก แต่คนที่มีสระว่ายน้ำในบ้านกลับเป็นเธอ...

(ส่วนฉันมีแค่อ่างอาบน้ำที่อึดั้น)

ชีวิตคนเรานี่ตกลงเนอะ ฉันอยากเห็นบ้านเธอ แล้วก็ ลูกชายสุดที่รักของเธอซึ่งเป็นหลานแท้ ๆ ของฉันใจแทบขาด แต่ตอนนี้ฉันงานยุ่งมากจริง ๆ เดือนสิงหาบริษัทเราอุ่นวาย ที่สุดแล้ว ฉันถึงตอบอีเมลเธอช้าไงล่ะ ขอโทษนะ

ถ้าเธอมาเที่ยวลอนดอนเมื่อไหร่อย่าลืมบอกล่ะ เราจะ ได้เจอหน้าเจอตากัน

อัลบีโน

พิมพ์ชื่อตัวเองที่ไรต้องโดนแก้อัตโนมัตเป็นอัลบีโนที่แปลว่าคนเผือก ทุกที (มันคงรู้ว่าฉันขำขนาดไหนเลยกวนประสาทฉันเล่นละมั้ง) พิมพ์ แก้มันทีละตัวเลยแล้วกัน

อัลวินา

ป.ล. ผากความคิดถึงถึงสามีของเธอด้วยนะ แล้วจ๊ับแอร์เนลโต ให้ฉันด้วย บอกว่าน้ำอัลวินาส่งจูบมา

กดส่ง

พี่ชายฝาแฝดของเอลวิส เพรสลีย์ตายตั้งแต่แรกเกิด โชคดีเป็นบ้า ฉันจุดตัวเองขึ้นจากเตียงแล้วก็เผลอเหยียบพิซซาที่ทิ้งไว้บนพื้น เมื่อคืนฉันกินพิซซาได้ครึ่งชิ้นก็สลบเหมือดไปตอนตีสี่ ซอสมะเขือเทศเลอะ

เต็มเท่า แถมยังมีซาลามีติดอยู่ระหว่างนิ้วเท่า ฉันดึงซาลามีออกแล้วยัด
เข้าปาก เอาถุงเท้าข้างหนึ่งเข็ดซอออกจากเท้า จากนั้นก็แต่งตัวด้วยเสื้อผ้า
ที่เรียกรวดอยู่บนพื้น ไต้แก่ กระโปรงผ้าไนลอนที่ไม่จำเป็นต้องรัดกับเสื้อยืด
อีกตัวที่สภาพพออยู่ได้ พอหันไปดูกระจกก็ขมวดคิ้วให้กับเงาตัวเอง อุบาทว์
มาก ฉันเข็ดรอยมาสคาร่าเลอะ ๆ แล้วเติมลิปสติกสีม่วง จากนั้นก็เอานิ้ว
สาว ๆ ผมหน้อย พอดูได้แล้วละนะ แต่นี้ก็ไปทำงานสายแล้ว สายอีกจนได้
ฉันออกไปทำงาน

ระหว่างเดินออกจากห้องฉันคิดว่าปีกจดหมายติดมือมาด้วย จากนั้น
ก็เดินไปกลางนีกของอ่านพร้อมกับสูบบุหรี่ ใบแจ้งหนี้ ใบเรียกเก็บเงิน
ใบแจ้งหนี้ นามบัตรจากบริษัทให้บริการแท็กซี่ด้วยรถส่วนตัว ไปปลิวโฆษณา
ร้านพิซซ่า “โค้งสุดท้าย” “แจ้งเตือนจากพนักงานยืดทรัพย์” “กรุณาติดต่อ
กลับด่วน” มีแต่เรื่องน่าเบื่อสุด ๆ คนอย่างเทย์เลอร์ สวิฟต์ต้องเจอเรื่อง
พวกนี้หรือเปล่าเนี่ย ฉันเอาจดหมายทั้งหมดยัดใส่มือซ้ายไว้บ้านที่หนึ่งอยู่
หน้าสถานีรถไฟใต้ดิน แต่นี้ก็หมดปัญหา

ฉันเดินเบียดเสียดผู้คนไปที่แกนหมุนทางเข้าสถานี ฟาดบัตรโดยสาร
รถไฟใต้ดินลงบนเครื่องอ่าน จากนั้นก็ฝ่าฟันผู้คนด้วยความเร็ว 1.6 กิโลเมตร
ต่อชั่วโมง ฉันพยายามแต่งกลอนไฮกุในหัวแต่นึกคำไม่ออก คิดเร็ว ๆ ลิ
พวกคำคมแนวโลกสวย ไม่ก็แนวต่อต้านสังคมเกี่ยวกับความทุกข์ตรมในชีวิต
แต่นึกยังไงก็นึกไม่ออก สงสัยสมองยังไม่ตื่นดี ฉันจ้องป้ายโฆษณาเสื้อผ้า
เครื่องประดับ มันใหญ่โตมโหฬารโอบล้อมไปทั่วพื้นผิวกำแพง รอยยิ้ม
เย้ยหยันนั่นอีกแล้ว รูปนางแบบสุดเนี้ยบที่ผ่านการตกแต่งภาพยิ้มเยาะฉัน
ทุกเช้า เธอกำลังป้อนนมลูกด้วยนมผงสำหรับเด็กวัยหัดเดินนมแม่ ฉันไม่มี
ลูก แล้วก็ไม่อยากให้ใครมาตอกย้ำว่าฉันไม่มีด้วย ฉันไม่จำเป็นต้องใช้นมผง
สำหรับเด็กวัยหัดเดินนมแม่แน่ ๆ

ฉันเดินกระต๊อบเท้าลงบันไดเลื่อน ก่อนผลักผู้ชายคนหนึ่งที่ยืนเกาะกะ
ออกไปให้พ้นทาง

“เฮ้ย ระวังหน่อยสิ!” หมอนั่นตวาดใส่

“ก็ยืนชิดขวาลี ไอ้ทุเรศ!”

นั่นคือคิลปินอัจฉริยะที่ติดอยู่ในร่างของเซลล์ชายโฆษณา แท้จริงแล้วฉันเป็นกวีเอกนามลอร์ดไบรอน ไม่ก็วินเซนต์ แวน โก๊ะ เวอร์จิเนีย วูล์ฟ หรือซิลเวีย แพลทกลับชาติมาเกิด ระหว่างยื่นรอรถไฟบนชานชาลาฉันได้แต่ครุ่นคิดถึงชะตาชีวิตของตัวเอง ชีวิตฉันต้องไม่ใช่แค่นี้สิ ฉันปล้นนั้นลมกลืนเหม็นอับพัดหรือผ่านหน้า แปลว่ารถไฟจะมาแล้ว ถ้าฉันกระโดดลงไปบนรางตอนนี้ทุกอย่างก็จบสิ้น ไม่ช้าเจ้าหน้าทีก็จะมาแกะศพฉันออกจากราง แล้วรถไฟสายเหนือก็จะกลับมาให้บริการตามปกติ

หนูตัวหนึ่งวิ่งจีไปตามรางรถไฟ ขามันตัวนไปข้างหนึ่งแต่ยังใช้ชีวิตอิสระรึจนน่าอิจฉา มันเกือบโดนรถไฟวิ่งทับกะโหลกยุบซะแล้วแต่รอดไปได้ฉิวเฉียด ไม่น่าเลย

ฉันยืนเกาะชั้นวางของอยู่ท้ายตู้โดยสารรถไฟ ผู้ชายที่มีแผลพุพองบนหน้าเดินเบียดเข้ามาใกล้ฉันในระยะประชิด เห็นเลื้อยชุ่มเหงื่อจมนองทะเล ชายกแซนจับราวสีเหลืองเหนือหัวฉัน รักแร้อยู่ห่างจากจมูกฉันไม่กี่นิ้ว น้ำยาดับกลิ่นตัวยี่ห้อลิ่งซ์ แอฟริกาโซยฉุนน่าเวทนา ฉันแอบอ่านหนังสือพิมพ์เมโทรที่เขาถืออยู่แต่ต้องอ่านกลับหัว มีแต่ข่าวฆาตกรรม ช่มชู้ ยาเสพติด แล้วก็ข่าวเกี่ยวกับแมวของใครสักคน หมอนั้นเอาเข้ามาเบียดต้นขาฉัน ฉันเลยกระต๊อบเท้าเข้าให้ แล้วเขาก็ขยับหนีไป ถ้ายังกล้ำเสนอหน้ามาอีก เจอเขากระทุ้งเป้าแน่ รถไฟหยุดกลางทางแถวเขตลอนดอนชั้นใน ก่อนจะออกตัวอีกครั้ง ฉันเปลี่ยนขบวนที่สถานีทอตน์ม คอร์ต โรด ผู้คนพรวดพราดลงจากตู้โดยสารอย่างกับของเสียที่รถไฟเบ่งออกมา ส่วนฉันถูกขับถ่ายทิ้งเมื่อถึงออกซ์ฟอร์ด เซอร์คัล์

เมย์แพร์ ลอนดอน

อากาศอับทึบหนักหน่วง เสียงรถยนต์และไซเรนจากรถตำรวจดังหนวกหู ฉันสูดควันพิษเข้าไปเต็มปอดแล้วออกเดิน ผ่านคนขายหนังสือพิมพ์ คน

ชมชู้ขอเงินบริจาค และนักเรียนหน้าตาเป๋อโลกอีกฝูงเบื้อเริ่ม ฉันเดินผ่าน
ร้านเบอร์เกอร์ ร้านคอสตา ร้านเบลลา อิตาลี ร้านสตาร์บัคส์ ร้าน
นินโดล์ จนถึงร้านเกร็กส์ ฉันก้าวเท้าเรื่อย ๆ แบบอัตโนมัติตลอดสามนาที่
ครึ่งมุ่งหน้าไปบริษัท นี่ฉันละเมออยู่หรือเปล่า หรือที่จริงฉันตายแล้ว ก่อน
หน้าฉันอาจกระโดดลงไปบนรางรถไฟใต้ดินจริง ๆ และล่องลอยมาสู่โลก
วิญญาณเรียบร้อยแล้วก็ได้

ฉันย่าตอแตกไปแล้วเลยช่วยเข้าสู่ถนนริเจนต์ ในหัวมีแต่เรื่องเบท
ฉันไม่ไปหาแม่ฉันให้โกรก

นกพิราบตัวหนึ่งฮึดไหล่ฉันเต็ม ๆ เห็นรอยเปื้อนเป็นสีเทาอมเขียว
ให้มันได้อย่างนี้สิ ทำไมต้องเป็นฉันด้วยวะ ฉันทำอะไรผิด คิดพลางหันไป
มองรอบตัวแต่ดูเหมือนไม่มีใครสังเกตเห็น เขาว่ากันว่าถ้าโดนนกฮึดใส่จะ
โชคดีใช่ไหมนะ หรือมันจะเป็นกลางดีสำหรับวันนี้ ฉันถอดเสื้อตัวนอกออก
แล้วโยนทิ้งถึงขยะ ยังไงเสื้อตัวนี้ก็มูจจากแมลงกินผ้าอยู่แล้ว

ฉันผลักประตูหมุนเข้าไปในตึกบริษัท ทำหน้ามูยใส่ผู้ชายที่อยู่หลัง
โต๊ะต้อนรับ เราทั้งคู่ทำงานในตึกนี้มาหลายปีแต่ไม่รู้จักชื่อกันและกันด้วยซ้ำ
เขาเงยหน้ามองพร้อมขมวดคิ้ว จากนั้นก็ก้มลงเล่นปริศนาอักษรไขว้ต่อ
หมอนี่คงไม่ชอบหน้าฉันสินะ ฉันเองก็ไม่ได้ปลื้มเขาเหมือนกัน ฉันลากเท้า
ก้าวลงบันไดแบบจำใจ การทำงานที่นี้เหมือนเอาพรสวรรค์มาทิ้งเปล่า ๆ
ฉันคงดีใจเหมือนขึ้นสวรรค์ถ้าได้ชายโฆษณาสี่สีในนิตยสารจำพวกลินคั
สคูหรืออย่างกุซซี่ ลองแวง หรือทอม พอร์ต

แต่ความจริงไม่ใช่แบบนั้น เพราะทุกวันนี้ฉันต้องขายโฆษณาอยู่
กรอบเล็กจิ๋ว แค่เปลวอะพริบตาที่เดียวก็หาไม่เจอแล้ว แถมยังซ่อนอยู่
หน้าท้าย ๆ ในนิตยสารซึ่งไม่มีใครเสียเวลาอ่าน ส่วนใหญ่เป็นพวกโฆษณา
ยาปลูกผม ไวอากร้าสำหรับผู้หญิง หรืออุปกรณ์ทำสวนเง่าที่แม่แต่คน
รุ่นยายยังไม่แล ราคาค่าลงโฆษณาแค่หกสิบเซ็นต์ต่อหนึ่งส่วนแปดของ
หน้า ฉันนั่งอยู่เหมือนกันว่าตัวเองมาทำงานนี้ได้ยังไง และงงหนักขึ้นไปอีก
ว่าทำไมถึงไม่ลาออกซะที

หรือฉันควรไปสมัครงานตามคณะละครสัตว์ ฉันอยากเป็นคนปามัดใส่ผู้หญิงที่โดนมัดติดกับวงล้อหมุนตัวมานานแล้ว (ทำไมคนปามัดต้องเป็นผู้ชายเสมอเลยล่ะ) ภาพต่าง ๆ ผุดขึ้นในหัว ทั้งภาพเต็นท์ขนาดมหึมาสีลันสดใสเหมือนสายรุ้ง ตัวตลก นักโยนรับสิ่งของ พวกม้าและลิงโต ฉันนึกถึงกลุ่มคนคูที่แห่กันเข้ามาในเต็นท์พลางส่งเสียงเชียร์กระหึ่ม ปรบมือรัว และต่างกรี๊ดร้องอย่างหวาดเสียวเมื่อเห็นมีดลอยหรือผ่านอากาศ ฉันนึกถึงความรู้สึกเสียวแปลบเมื่อมีดแทงหรือผุดปลั่งตามตัว ต้องแบบนี้ถึงจะน่าตื่นเต้นเร้าใจขั้นสุดยอด ภาพวงล้อหมุนตัว ใบมีดปักจึกลงบนวงล้อห่างจากใบหน้าชายที่ถูกตรึงอยู่บนนั้นอย่างน่าเสียวไส้

พอเอะ อัลวินา มันไม่มีทางเป็นจริงอยู่แล้ว ผันเฟื่องไปได้ แล้วเธอก็ไม่มีทางหาเลี้ยงชีพด้วยการเป็นกวีไฮกุได้แน่ ๆ แผลผีของฉันเคยบอกหลายครั้งว่าอาชีพตำรวจจราจรน่าจะเหมาะกับฉัน แต่ฉันกลับคิดว่าถ้าได้ทำงานในโรงฆ่าสัตว์น่าจะสนุกกว่า

ฉันเปิดประตูเข้าสู่ชั้นใต้ดิน แอ่งเจลา แมร์เคิล (นามสกุลแฝง) หัวหน้าฝ่ายบุคคลเงยหน้าขึ้นมองฉันพร้อมเลิกคิ้วที่กั้นมาชะเนียบ สีหน้านางบ่งบอกว่าวันนี้ไม่ใช่วันที่ดีสำหรับฉันแน่ ๆ และฉันจะต้องทุกข์ทรมานไม่ต่างจากการรักษารากฟันหรือผ่านิวในไต

“อรุณสวัสดิ์ค่ะ แอ่งเจลา” ไปตายซะทีสิ นิ่งแอ่งเจลา

ฉันนั่งลงที่โต๊ะทำงานลายไม้ในห้องไม่มีหน้าต่าง มีแต่คอกทำงานหน้าต่างาเหมือนกันเป๊ะตั้งเรียงราย เก้าอี้ซึ่งควรจะปรับได้แต่ปรับเท่าไรก็ไม่ลงตัว ไม่ว่าจะ เป็นความสูง รูปทรง หรือมุม จนฉันเลิกพยายามไปแล้ว บนโต๊ะมีคอกหน้าวิวสีขาวซึ่งควรจะรดน้ำต้นไม้ อากาศในห้องอุดอู้แห้งแล้งสิ้นดี

ขนมเส้นเหนียวรสตรอเบอร์รี่ติดหน้าอยู่ใต้เครื่องคอมพิวเตอร์ของฉัน หน้าตาเหมือนสมองหนูสีชมพูอมเทา ฉันหยิบมันมายัดใส่ปากแล้วเริ่มเคี้ยว ไม่มีรสชาติเอาซะเลย แต่จะว่าไปรสมันก็ไม่เหมือนสตรอเบอร์รี่มาตั้งแต่อาทิพย์ก่อนแล้ว

ฉันมาสายสิบสองนาทีพอดีที่จริงฉันควรจะโทรไปประชุมทาง
โทรศัพท์กับคิม (จองอิล...นามแฝง) แต่ฉันขี้เกียจสุด ๆ คุยกับคิมก็ไม่ต่าง
อะไรกับตัดแต่งเล็บขบ ทั้งน่าเบื่อทั้งเจ็บแสบ ฉันไตร่ตรองอยู่พักหนึ่งว่า
จะโทรไปชวนชาวบ้านเล่นตีหรือเปล่า หน้าตัวอย่างหนึ่งของฉันคือการโทรไป
กวนประสาทใครต่อใคร แล้วหว่านล้อมจนพวกเขาโทรแจ้งตำรวจ หรือไม่
ก็ยอมซื้อพื้นที่โฆษณาเพื่อตัดรำคาญ แต่ฉันตัดสินใจเปิดคอมพิวเตอร์แทน
ปรากฏว่าผิดพลาดอย่างแรง กล้องข้อความของฉันท่วมทับไปด้วยอีเมลล์
“ด่วน” “คุณอยู่ไหน” “กรุณามารายงานตัวที่ฝ่ายบุคคลเรื่องละเมิดนโยบาย
ค่าใช้จ่ายในการทำงาน” เวิร์ด ลิงอีหรือบเดิม ฉันตั้งค่าไว้ให้มันส่งอีเมลล์
ตอบกลับอัตโนมัติว่าฉันไม่อยู่ที่บริษัท จะได้ไม่ต้องรับมือกับเรื่องรกสมอง
พรรค์นี้ ข้อความจิ้งลั่นทะเลาะอย่างที่เราเห็น

หน้าทวิตเตอร์ยังเปิดค้างอยู่ตั้งแต่วันศุกร์ที่แล้วเพราะฉันไม่ได้ออกจาก
ระบบ ฉันเหลือบมองแองเจลา นางกำลังเทศนาเพื่อนร่วมงานคนหนึ่ง
ของฉันอยู่มุมห้องด้านหลัง เอาจะ ฉันแอบคิดว่าตอนนี้หัวข้อยอดนิยมใน
ทวิตเตอร์คือเรื่องอะไร มีแต่หัวข้อน่าเบื่อ เทย์เลอร์ สวิฟต์ไม่ตอบทวิต
มากมายที่ฉันส่งไปชมชุดของเธอเมื่อไม่นานนี้ จะกดไลก์ก็กลัวหนอยก็ไม่มี
เธอคงงานยุ่งละมั้ง คงทวิตร์คอนเสิร์ตอยู่แหละ

“เบื้องานสุด ๆ ดูหนังไปดีกว่า #รักงานจังเลย” ฉันทวิต

ฉันแค่ทวิตเล่น ๆ แต่พอเริ่มแล้วก็ชักอยากดูขึ้นมาจริง ๆ ฉันค้น
คว้ายูทูปอร์นในมือถือแล้วไล่ดูภาพอวัยวะเพศละลานตา สามคนอลเวง
ปลุกอารมณ์แบบพิเศษ แฟนตาซี เซ็กซี่ทอย นมตุ้ม อึย สำหรับสาว ๆ
มือถือคือขิ้นในจังหวะนั้นพอดี เบท เวิร์ด จะดีอะไรขนาดนี้ ช่างกล้าโทร
มาทวนฉันในเวลางาน ฉันยุ่งอยู่นะเว้ย คนระดับฉันสำคัญกับบริษัทแค่ไหน
รู้ไหม ฉันกวาดตามองรอบห้องทำงาน พอเห็นว่าไม่มีใครมองอยู่เลยกด
ไอโฟนสายไปที่ระบบฝากข้อความเสียง แต่ดันกดพลาดไปโดนปุ่มรับสาย

“อัลลวี...อัลลวีไซ้ใหม่ ได้ยินหรือเปล่า”

ได้ยินเสียงเบทเรียกชื่อฉัน เสียงปลายสายแผ่วเบาและฟังดูห่างไกล
ฉันเปิดตาแน่น พยายามไม่สนใจเธอ อยากกดวางสายเต็มที่

“อัลวี ได้ยินไหม” เธอพูด

ฉันคิดว่ามือถือแล้วยกขึ้นแนบหูอย่างหงุดหงิด

“ว่าไงจะ เบท! ตีใจจังที่เธอโทรมา” ตีใจจะชกตายแล้วจ้า

“ในที่สุดฉัน...”

ฉันกัดฟันกรอด

“เดี๋ยวนะ เบท ตอนนี้น้ฉันยังคุยไม่ได้ ต้องเข้าประชุมแล้ว โทษทีนะ แต่เจ้านายฉันรออยู่ สงสัยฉันจะได้เลื่อนตำแหน่งล่ะ! ไว้ฉันโทรกลับได้ไหม”

“เดี๋ยวสิ ฉัน...”

ฉันตัดสายแล้วกลับมาไล่ดูคลิปไปต่อ มีแต่जू๋ นม กั้น บางคนมี ทั้งजू๋และนมในร่างเดียว เก๋เวอร์

“อรุณสวัสดิ์ อัลวินา! เช้านี้เป็นไงบ้าง”

ฉันงยหน้าขึ้นแล้วปล้นเห็นเอ็ด (หรือนายหัวไข่ เพราะหน้ามอที่ไม่ต่างอะไรจากลูกกระป๋อง) โผล่จากคอกทำงานของเขา โธ่เว้ย อะไรอี๊วะเนี่ย ตานี้จะเอาอะไรจากฉัน ถ้าว่างนักก็ไปผ่าตัดเปลี่ยนบุคลิกซะทีลียะ

“หวัดดี เอ็ด ฉันสบายดีจ้า มีอะไรหรือเปล่า”

“แค่อยากรู้คร้าบว่าเช้านี้เพื่อนร่วมงานคนโปรดของผมสบายดีหรือเปล่า”

“ไปไกล ๆ เลย เอ็ด”

“เอ่อ คร้าบ ได้เลย ๆ ผมแค่อยากถามว่า เอ่อ...”

“ถามอะไร”

“เอ่อ แค่อยากถามว่าคุณสะดวกจะ...”

“ใช้หนี้ห้าสิบบอนด์ที่ฉันขอยืมมานานะเธอ”

“คร้าบ”

“เห็น ๆ อยู่ว่าวันนี้ฉันไม่สะดวก”

“ไม่สะดวกวันนี้ในอะ”

“ไปให้พ้น ๆ ซะที”

“ได้เลยคร้าบ บาย”